

Inger Gautier Schmit: Den vigtigste Bestemmelse i det foreliggende Lovforslag om blinde Børns Undervisning gaar ud paa at indføre Undervisningspligt for blinde Børn, saaledes at disse af deres Forældre eller paarørende i det ottende Aar skal sendes til Undervisning paa vore Blindeinstitutter. Den næste Bestemmelse er den, at den paa-gældende Kommune eller private Forsørger er pligtig til for disse Børns Undervisning at betale 600 Kr. om Aaret.

Da den højtærede Minister i sin Fore-læggelsestale var yderst ordknap med Hen-syn til hele Blindesagen her i Landet, og da denne Sag ikke i mange Aar har været til Behandling i det høje Ting, vil jeg til-lade mig ganske kort at komme med nogle Bemærkninger til Belysning af Blindesagens Fremme her i Landet.

Omkring 1800 viste der sig rundt om i Landene en stærk Interesse for døvstummes og blindes Uddannelse og Oplæring. Her i Landet stiftede et velgørende Selskab, der kaldtes „Kæden“, et Hjem for blindes Undervisning. Det var ganske privat, og det begyndte med smaa Midler og smaa Lokaler. Man fik dog straks af Staten et Tilskud paa 2 000 Kr. og fik Tilladelse til at benytte Betegnelsen „kgl. Blindeinstitut“. Instittets Undervisning bestod væsentlig i, at Medlemmer af Selskabet „Kæden“ under-viste de blinde ved Foredrag. Man kan forstaa, at denne Undervisning havde sin Begrænsning, men Selskabet virkede trofast med Sagen i en hel Række Aar. Først i 1852 blev der ved Ministeriets Foranstaltning nedsat en Kommission, hvis Medlemmer valgtes af Ministeriet og Selskabet. Denne Kommission udarbejdede et Forslag om, hvorledes Blindesagen videre skulde udvikles her i Landet, og ved Loven af 1857 blev man enig om, at Staten skulde overtage Blindeforsorgen, men at Selskabet „Kæden“ skulde bekoste Opførelsen af et Institut for 60 blinde Børn. Det er det Inst.tut, vi den Dag i Dag ser ligge ude paa Citadelsvej. Blindeinst.tuttet, som vi sikkert alle kender, ligger overordentlig smukt og frit i en dejlig Have, hvor Børnene for saa vidt har det godt, selv om man maa sige, at Instituttets Bygning, der vel nok arkitektonisk set er stilfuld og køn, dog mangler noget i Retning af at være saa lys og opmuntrende og venlig for Børnene, at den helt kan siges at udfylde sin Bestem-melse. Herved lader der sig imidlertid intet ændre, men Instituttet har, navnlig i de senere Aar, i høj Grad vundet ved de nye Tanker og Principper, som er taget i Anvendelse for at gøre det mere hjemligt

og hyggeligt for Børnene. Foruden dette Blindeinstitut oprettede man i Aaret 1898 Forskolen paa Refsnæs, der senere i 1912 er udvidet, saaledes at den, saa vidt jeg kan se af det Skema, der følger med Lovfor-slaget, nu kan rumme 112 Børn. Det er altsaa de to Blindeskoler, vi har her i Landet.

Forholdet har hidtil været det, at det har været en frivillig Sag, hvorvidt Forældre eller Værger vilde sende deres Børn til Blindeundervisning. Det har tidligere været drøftet i Ministeriet, hvorvidt man skulde gøre Undervisningen obligatorisk, men der staaer i Bemærkningerne til Lovfor-slaget, at man ikke tidligere fandt det paa-krævet, og derfor er der ingen Forandring sket. Sagen er imidlertid nu gaaet over til Socialministeriet, og den nuværende Social-minister lader i Bemærkningerne udtale, at han synes, Tiden nu er inde til, at det bør gøres til en Pligt for Forældrene at sende deres Børn til Undervisning. Det, der an-føres i Bemærkningerne som Anledning til, at man nu vil gøre det obligatorisk, er, at enkelte Forældre eller paarørende beholder deres Børn saa længe i Hjemmet, at de i en ret sildig Alder kommer ind til Und-ervisningen, hvilket er besværligt baade for Børnene selv, der skal indhente det forsømte, og for de Lærere og Lærerinder, der skal have med dem at gøre.

Det er jo en kendt Sag, at saa længe noget er frivilligt, gaar man som oftest gerne til det, men saa snart man i Stedet for at sige: Du maa have Lov til det, gaar til at sige: Nu skal du gøre det, er der det mærkelige ved os Mennesker, at der saa ofte viser sig en anden Stemning, en mindre udpræget Lyst til at gaa til det eller det. Hidtil har der over hele Blindearbejdet været en Harmoni, kan jeg godt sige. Der har, som Erfaringerne viser, været Lyst hos Forældrene til at sende deres Børn ind til Undervisning, og med Undtagelse af de Tilfælde — jeg tror, at det for sidste Aar var 10 —, hvor Børnene var over 9 Aar, har Hjemmene altsaa frivilligt sendt deres Børn ind til Undervisning i passende Tid. Man maa derfor spørge, om det nu er paa-krævet og betimeligt, at man i Stedet for at sige til blinde Børns Forældre: I maa have Lov til at sende Børnene ind til Blindeinstituttet til Opdragelse og Ud-dannelse paa Statens Regning, gaar til at sige: Nu skal I gøre det, naar Barnet er fyldt 8 Aar, og I kan forlange at faa Barnet optaget, naar det er 6 Aar. Det er det Spørgsmaal, som kommer til at foreligge, og som jeg mener, vi bør overveje i et Udvalg. Set fra Ministeriets Side kan jeg